

Arrest

nr. 117 218 van 20 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en optredend als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige dochter X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 april 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie en voor maatschappelijke integratie, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd op 5 september 2013 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 oktober 2014 met refertenummer 35931.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die *loco* advocaat C. KEIRSMAEKER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is van Bulgaarse nationaliteit.

Op 14 maart 2012 diende verzoekster een aanvraag in van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van gezinshereniging met haar Bulgaarse echtgenoot (bijlage 19).

Haar echtgenoot had diezelfde dag een aanvraag van een verklaring van inschrijving ingediend in de hoedanigheid van zelfstandige (bijlage 19). Hij diende ten laatste op 13 juni 2012 een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen voor te leggen.

Op 26 april 2012 verkregen verzoekster en haar echtgenoot een E-kaart.

Op 21 februari 2013 berichtte het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen aan het Xerius-Sociaal Verzekeringsfonds, dat de aansluiting van verzoeksters echtgenoot bij dit sociaal verzekeringsfonds diende te worden geschrapt van 16 augustus 2011 tot 30 juni 2012, bij gebrek aan bewijs van de uitoefening van een zelfstandige activiteit.

Op 24 april 2013 stelde verweerder een einde aan het verblijf van verzoeksters echtgenoot en beval hem het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Eveneens op 24 april 2013 stelde verweerder een einde aan verzoeksters verblijf en beval haar het grondgebied te verlaten (bijlage 21), daar het verblijf van haar echtgenoot, in functie van wie zij de verblijfsaanvraag had ingediend, werd beëindigd.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [...].

+ kind: [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Mevrouw deed een aanvraag tot verklaring van inschrijving in functie van de echtgenoot op 14/03/2012. Zij verkreeg de E-kaart op 26/04/2012.

Het verblijf van de echtgenoot wordt op 24/04/2013 beëindigd op basis artikel 42 septies van de wet van 15/12/1980.

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de Burger van de Unie M. G. G. (NN: [...]) waarbij betrokkene zich vervoegde, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig artikel 42 ter §1, 1° van de wet van 15/12/1980.

In het belang van het minderjarig kind M. A. G. (geboren op [...]) en gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de vader, dient ook het verblijf van het kind zelf te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter, §1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Gezien de korte duur van het verblijf in België is het redelijk te stellen dat mevrouw en haar kind zonder problemen moeten in staat zijn terug te keren naar eigen land of zich te vestigen in een andere lidstaat waar de echtgenoot/vader zelf aan de voorwaarden voldoet, onafgezien van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42ter §1, 3e lid (wet 15.12.1980)”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar enig middel de schending aan van de artikelen 40 en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in combinatie met de beginselen van behoorlijk bestuur, alsook van artikel 8 van het EVRM, van artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het wetboek van internationaal privaatrecht, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad “van 24 april 2004 inzake vrij verkeer van en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie” (waarmee allicht bedoeld wordt op de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, van 29 april 2004, hierna verkort de burgerschapsrichtlijn).

Verzoekster licht haar middel toe als volgt:

"(1) Aangezien overeenkomstig artikel 42ter § 1,3^o lid van de Vreemdelingenwet pas een eind kan gesteld worden indien ook al daadwerkelijke humanitaire elementen in acht werden genomen. Dat zulks in casu niet is geschied gezien de verblijfssituatie van verzoeksters en de minderjarige dochter onmiddellijk werden gekoppeld aan de stopzetting van de zelfstandige activiteit van de heer M. Dat immers op het ogenblik van de beslissing reeds een dagvaarding in echtscheiding werd uitgebracht en aan de hand van de afzonderlijke woonplaats had kunnen vastgesteld worden dat partijen feitelijk gescheiden leven. Dat hierdoor onzorgvuldig werd gehandeld waardoor de burgerrechten van verzoekster en haar dochter in gevaar werden gebracht. Dat zulks een schending uitmaakt van de beginselen van behoorlijk bestuur evenals de wetgeving en richtlijn (hierboven vernoemd) van het vrij verkeer van en verblijf op het grondgebied (als ook artikel 8 EVRM (zie verder).

(2) Aangezien verzoekster op 26 april 2012 haar E kaart bekwam waarna op 24 april 2013 de verblijfsvergunning werd ontnomen doch pas betekend werd op 5 september 2013.

Aangezien het doel van de wetgeving is te vermijden dat de EG burger zich ondertussen dermate heeft geïntegreerd dat een terugkeer menselijk onmogelijk is. Dat inzake de aanvraag dateert van 14 maart 2012 doch de intrekking van het verblijf pas werd betekend op 5 september 2013 zodat de redelijke termijn ernstig werd overschreden. Dat zulke een onredelijke beslissing uitmaakt en de beginselen van behoorlijk bestuur hierdoor worden geschonden. Dat Uw Raad zich weliswaar niet in de plaats kan stellen van de overheid maar zij wel in de uitoefening van haar wettelijk toezicht kan nakijken of de administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag wel degelijk is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, en of zij die correct heeft beoordeeld én of zij op grond daarvan niet op onredelijke wijze tot haar beslissing is gekomen. Zie RvS 7 november 2011, nr. 101 624.

(3) Aangezien bovendien kan verwezen worden naar artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten, het richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie (én hun familieleden)

Dat het richtlijn 2004/38/EG tot doel heeft het recht van de burgers van de Uni van vrij verkeer en verblijf te vereenvoudigen en te versterken. Dat voormeld richtlijn voorziet dat er in geen geval verwijderingsmaatregelen kunnen genomen worden tegen personen die onder de door het Hof van Justitie vastgestelde definitie van werknemer, zelfstandige of werkzoekende vallen, behalve om redenen van openbare orde of openbare veiligheid. Dat inzake geen sprake is enige inbreuken, integendeel eerste verzoekster beschikt over een blanco strafregister. Dat bovendien het sociaal zekerheidsstelsels conform het richtlijn van 2004/38/EG nooit onredelijk zal belast worden, gezien verzoekster volstrekt in haar eigen onderhoud kan voorzien. Dat haar echtgenoot (lastens wie een dagvaarding in echtscheiding is uitgebracht en de echtscheidingseis hangend is) mogelijks geen inschrijving meer heeft als zelfstandige maar zulks geen weerslag kan en mag hebben op verzoekster die nog steeds is ingeschreven bij MULIPEN (stuk 2). Dat bovendien het richtlijn voorziet indien het sociaal zekerheidsstelsels onredelijk zou belast worden dat het gastland maatregelen kan nemen. Dat ondergeschikt dan ook zeer voorbarig werd beslist nu verzoekster en haar dochter op geen enkel ogenblik gebruik hebben gemaakt van het sociaal zekerheidsstelsel omdat zij tot op heden onafgebroken heeft gewerkt, hetzij als zelfstandige helpster hetzij in loondienst. Dat verzoekster inderdaad op dit ogenblik over voldoende inkomsten beschikt om te voldoen in haar eigen onderhoud en dit van haar kind. Dat zij maw voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 § 4, 1° lid, 2° lid van de VW. Dat de rechtstreekse werking van het richtlijn van 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 ontegensprekelijke dient gerespecteerd te worden temeer daar bij wet van 25 april 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet dit richtlijnen integreert in de vreemdelingenwet.

(4) Aangezien artikel 8 van het EVRM voorziet :

"[...] Dat ontegensprekelijk ook de hiermee het privéleven wordt bedoeld, de sociale en internationale relaties. Dat inderdaad artikel 8 van het EVRM wordt geschonden terwijl o.m. door het arrest Chorfi van het Hof van Straatsburg werd beslist dat artikel 8 van het E.V.R.M. het privé leven in het algemeen beschermd.

Zie Hof Mensenrechten, arrest Chorfi/België van 7 augustus 1996, T.V.R. 1997, nr. 3, 230 - 243, Liga 1996, afl.5-8, 26. Zie Hof Mensenrechten, arrest Berrehag/Nederland van 21 juni 1988, Publ. Cour Eur. D. H., Serie A, vol. 138 § 21

Dat verzoekster duidelijk haar sociale contacten en zakelijk leven heeft uitgebreid waardoor zij op geen ogenblik diende gebruik te maken van het sociaal zekerheidsstelsel hetgeen juist strookt met de bedoelingen van de wet inzake vrij verkeer van goederen en diensten.

Dat ook dochtertje M. A., tweede verzoekster, hier schoolloopt in zich op meer dan anderhalf jaar behoorlijk heeft aangepast aan onze samenleving en zelfs de Nederlandse taal machtig is. Dat deze schending immers zowel door hoven, rechtbanken als administratieve rechtscolleges dient afgewogen

te worden met respect voor de private gezinsbelangen (dochter die haar en de publieke belangen waarbij de verwijdering in proportie dient te staan van het mogelijk nadeel dat een staat kan ondergaan indien zij hiertoe niet zou overgaan;

Dat de rechtspraak duidelijk is nl niet het uitzettingsbeleid op zich wordt beoordeeld maar wel het juiste evenwicht tussen het nagestreefde doel en het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgd recht.

Aangezien bovendien de motivering duidelijk gebrekkig is op dit punt daar nergens in de bestreden beslissing wordt uitgelegd waarom het gedrag van verzoekster een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving van die mate dat artikel 8 EVRM mag geschonden worden; Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 30 januari 2008 inzake 6743. Zie Raad voor vreemdelingenbetwistingen dd 6 februari 2008 nr. 6936. Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 28 oktober 2012 nr. 90 510 (stuk 13 -Onuitgegeven - zelfs aflevering visum van aan een persoon met een strafverleden)

Dat immers Uw Raad het dossier dient te beoordelen op het ogenblik van de uitspraak en tot op dan zal blijken dat verzoekster niet alleen een blanco strafregister heeft maar bovendien volstrekt voldoet aan de voorwaarden om zich te vestigen in België als zijnde een lid van de Unie. Dat derhalve de beslissing dient vernietigd te worden.”

Artikel 42ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

“§ 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verzoekster meent dat artikel 42ter, § 1 van de vreemdelingenwet geschonden is daar in strijd met het derde lid geen rekening zou gehouden zijn met de daadwerkelijke humanitaire elementen, daar de verblijfssituatie van verzoekster en haar minderjarige dochter onmiddellijk werd gekoppeld aan de stopzetting van de zelfstandige activiteit van de echtgenoot. Verzoekster wijst erop dat op het ogenblik van de bestreden beslissing een dagvaarding tot echtscheiding werd uitgebracht en zij feitelijk gescheiden leefde van haar echtgenoot.

De Raad wijst erop dat uit de feiten blijkt dat de aanvraag van een verklaring van inschrijving die door verzoekster werd ingediend ook onmiddellijk was gekoppeld aan haar hoedanigheid als echtgenote van de heer M. en dat de aanvraag van een verklaring van inschrijving die deze echtgenoot op dezelfde dag had ingediend, ook gebeurde in de hoedanigheid van zelfstandige. Verzoekster betwist niet dat haar echtgenoot op het ogenblik van de bestreden beslissing inderdaad zijn zelfstandige activiteit ondertussen had stopgezet sedert 30 juni 2012.

De Raad kan bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De Raad acht het niet onredelijk dat verweerder de bestreden beslissing heeft gemotiveerd in de zin van een volgbeslissing van de beëindiging van verblijf van de echtgenoot, daar de aanvraag van verzoekster ook onmiddellijk was ingediend in hoedanigheid van echtgenote van de heer M. De Raad stelt bovendien vast dat de beslissing tot beëindiging van verblijf in hoofde van de heer M. niet werd aangevochten zodat deze definitief is geworden in het rechtsverkeer.

Bovendien blijkt dat de verweerder in tegenstelling tot wat verzoekster laat uitschijnen wel degelijk heeft rekening gehouden met het derde lid van artikel 42ter, § 1 van de vreemdelingenwet. Zo motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat *“gezien de korte duur van het verblijf in België het redelijk te stellen is dat mevrouw en haar kind zonder problemen in staat moeten zijn terug te keren naar eigen land of zich te vestigen in een andere lidstaat waar de echtgenoot/vader zelf aan de voorwaarden voldoet, onafgezien van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met artikel 42ter, § 1, 3de lid (wet van 15.12.1980)”*.

Verder ziet de Raad niet in welk belang verzoekster heeft bij het aanvoeren van het feit dat zij op het ogenblik van de bestreden beslissing feitelijk gescheiden leefde van haar man en reeds een dagvaarding in echtscheiding werd uitgebracht. Dit wijzigt niets aan het feit dat verzoekster haar aanvraag heeft ingediend als echtgenote van een als zelfstandige actieve man en dat deze zelfstandige activiteit ondertussen werd stopgezet.

Het is bovendien geenszins de taak van verweerder om onderzoek te doen naar de effectieve samenwoning van verzoekster en de heer M. Verzoekster lijkt te willen aansturen op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Indien verzoekster van mening was dat de feitelijke scheiding met de heer M. van belang zou geweest zijn in het kader van de behandeling van haar aanvraag, dan behoorde het tot haar zorgvuldigheidsplicht om dit aan verweerder te melden. In deze kan geen onzorgvuldig handelen aan verweerder worden aangerekend.

Een schending van artikel 42ter van de vreemdelingenwet, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangenomen.

Verzoekster voert tevens een schending aan van de redelijke termijn, daar haar aanvraag dateerde van 14 maart 2012 en de bestreden beslissing van 24 april 2013, terwijl de betekening van de bestreden beslissing pas op 5 september 2013 geschiedde. De Raad merkt op dat verzoekster op 26 april 2012 in het bezit werd gesteld van een E-kaart. Op 30 juni 2012 heeft haar toenmalige echtgenoot zijn activiteiten stopgezet. Verweerder gaf de ex-man van verzoekster nog enige tijd om eventueel een nieuwe zelfstandige activiteit te ontwikkelen of zich opnieuw aan te sluiten bij een sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen en nam op 24 april 2013 een beslissing tot beëindiging van verblijf voor zowel verzoekster als haar ex-man. In zoverre verzoekster doelt op een schending van de redelijke termijn omdat haar aanvraag dateert van 14 maart 2012 en de beslissing werd genomen op 24 april 2013 kan ze niet worden gevolgd. Verzoekster gaat er in dat geval volledig aan voorbij dat zij in antwoord op haar aanvraag reeds op 26 april 2012 in het bezit werd gesteld van een F-kaart. Evenwel blijken de redenen voor het toekennen van de F-kaart nadien gewijzigd te zijn waardoor verweerder een beslissing tot beëindiging van het verblijf heeft genomen. Het is geenszins onredelijk van verweerder, doch eerder zorgvuldig, om bij het intrekken van een verblijf niet overhaast te werk te gaan en zoals *in casu*, even af te wachten of er elementen zouden kunnen opduiken die het nemen van een dergelijke zwaarwichtige beslissing in de weg staan. Van een schending van de redelijke termijn is op dit punt geen sprake. De bestreden beslissing werd vier maanden later ter kennis gebracht. Zo verzoekster doelt dat de redelijke termijn werd geschonden doordat de kennisgeving van de bestreden beslissing vier maanden op zich heeft laten wachten, ziet de Raad niet in welk belang verzoekster *in casu* heeft bij het aanvoeren van een schending van de redelijke termijn. Door het feit dat verzoekster pas vier maanden na het nemen van een beslissing kennis heeft gekregen van de bestreden beslissing, heeft ze nog vier maanden langer in het Rijk kunnen verblijven. Evenmin kan er op deze vier maanden sprake zijn van een dermate integratie dat een terugkeer onmogelijk zou zijn geworden. Bovendien zou een eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoekster (RvS 5 maart 2007, nr. 168.530) temeer de bestreden beslissing reeds bestond. Voorts wijst de Raad er op dat een eventueel gebrek in de kennisgeving niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing kan leiden.

Verzoekster voert tevens de schending aan van artikel 30 van het WIPR.

Dit artikel bepaalt dat:

“§ 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.

De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

§ 2. De legalisatie wordt gedaan :

1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld;

2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt;

3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken.

§ 3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie."

De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing die geenszins betrekking heeft op een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte en de legalisatie ervan, deze bepaling zou kunnen schenden. Bovendien licht verzoekster deze aangehaalde schending ook geenszins toe. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291). Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

Waar verzoekster de schending aanvoert van de burgerschapsrichtlijn wijst de Raad erop dat een richtlijn slechts directe werking heeft in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken (RvS 15 oktober 2001, nr. 99.794, RvS 30 juli 2002, nr. 109.563). Bovendien is van rechtstreekse werking pas sprake zodra de rechter in staat is om, zonder verdere uitvoeringsmaatregelen, een voor het concrete geval dienstige uitlegging aan te reiken, waardoor particulieren hun aan de norm ontleende rechten kunnen afdwingen.

Het staat vast dat de omzettingstermijn voor de Richtlijn 2004/38/EG, zijnde 30 april 2006, reeds geruime tijd is verstreken. De wet van 25 april 2007 tot wijziging de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt in artikel 2 het volgende *"Deze wet integreert onder meer de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 20003/109/EG (...) en van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, en (...)".* Ook uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 25 april 2007 blijkt duidelijk dat de Richtlijn waar verzoekster zich op beroept, werd omgezet in de Belgische wetgeving en werd opgenomen in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl. St.*, Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 10). Tevens blijkt dit ook uit het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarin in artikel 1 staat vermeldt: *"Dit besluit integreert de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."* Verzoekster toont niet aan dat deze omzetting niet op correcte of onvolledige wijze geschiedde. In tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, betekent de correcte en volledige omzetting van een richtlijn in nationale wetgeving niet dat men zich nog rechtstreeks op die richtlijn kan beroepen, maar wel integendeel.

Een schending van de burgerschapsrichtlijn wordt niet aangenomen.

Ten overvloede merkt de Raad op dat waar verzoekster nog aanvoert dat zij volstrekt in haar eigen onderhoud en dat van haar kind kan voorzien, dat zij wel degelijk is ingeschreven bij Mulipen en zowel als zelfstandige als in loondienst heeft gewerkt en voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet, niets verzoekster in de weg staat een aanvraag in eigen naam in te dienen als werkneemster of als zelfstandige of als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Deze argumenten zijn echter niet dienstig in het kader van haar aanvraag als echtgenote van een zelfstandige burger van de Unie. In zoverre zij hiermee doelt op de aangevoerde schending van artikel 40 van de vreemdelingenwet, maakt zij de schending van artikel 40 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Waar verzoekster ook nog de schending van artikel 42 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 aanvoert, stelt de Raad vast dat zij dit op generlei wijze toelicht, zodat deze onderdelen van het enig middel eveneens onontvankelijk zijn.

Tot slot voert verzoekster ook de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen.”

Verzoekster meent dat haar privéleven, bestaande uit haar sociale contacten en zakelijk leven, wordt geschonden. Ze wijst op het schoollopen van haar dochtertje dat ook de Nederlandse taal machtig is. Ze meent dat de motivering van de betreden beslissing gebrekkig is omdat nergens wordt uitgelegd waarom het gedrag van verzoekster een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoekster stelt immers een *blanco* strafblad te hebben en herhaalt dat ze voldoet aan de voorwaarden om zich te vestigen als burger van de Unie.

Wat betreft het aangevoerde privéleven benadrukt het EHRM dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om een exhaustieve definitie te geven van dit begrip. Niettemin is het ook weer aan verzoekster om dit privéleven aannemelijk te maken. Het enige stuk dat verzoekster bijbrengt ter staving van haar privéleven is een attest van het sociaal verzekeringsfonds waaruit blijkt dat zij sinds oktober 2012 zelfstandige helpster is bij B.M. en dat zij in orde is met het betalen van haar sociale bijdragen.

Daargelaten de vraag of zulks volstaat om een privéleven in de zin van voormeld artikel aan te tonen, dient te worden nagegaan of er sprake is van een inmenging in het privéleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Het kan immers door de Staten worden omschreven binnen de beperkingen die ze in paragraaf 2 van deze bepaling uitdrukkelijk hebben uiteengezet. De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het gezag om te bewijzen dat het de bekommernis heeft gehad om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de eiser op respect voor zijn privéleven en voor zijn familie- en gezinsleven. Het Hof heeft er reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen regelen. In beide gevallen dient rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en

het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wat de legaliteits- en legitimiteitscriteria betreft, is de beslissing genomen met toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen bijgevolg in overeenstemming met artikel 8, § 2 van het EHRM.

Wat het proportionaliteitsprincipe betreft, met andere woorden de afweging van de respectieve belangen van het individu en de samenleving in haar geheel, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000).

In casu wordt niet betwist dat verzoekster nooit over enig langdurig verblijfsrecht heeft beschikt, zodat niet kan worden aangenomen dat verzoekster geen banden meer zou hebben met haar land van herkomst. Het feit dat haar dochtertje hier ondertussen school loopt en de Nederlandse taal machtig is, houdt niet in dat naar school gaan in Bulgarije en de Bulgaarse taal spreken voor haar een onoverkomelijk obstakel zou zijn zoals in de bestreden beslissing wordt gesuggereerd.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, stelt de bestreden beslissing nergens dat verzoekster een “werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving” zou vormen. Dit is geenszins een motief van de bestreden beslissing, zodat verzoekster haar kritiek hieromtrent niet dienstig kan aanvoeren.

Bij de herhaling van verzoekster dat zij voldoet aan de voorwaarden om zich te vestigen in België als een burger van de unie, kan worden volstaan met een verwijzing naar wat *supra* werd uiteengezet.

Met haar betoog toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing een niet toegestane inmenging in haar privéleven inhoudt.

Verzoekster maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU